

V garderobni omari so štirje klobuki. Prvega si gospod Konstantin posadi na glavo, kadar sije sonce. Drugi je dežni klobuk, a je venomer suh. Gospod Konstantin si nad njim vedno razpne dežnik, če dežuje. Tretji klobuk si povezne na glavo, kadar se odpravi v redakcijo časopisa. Gospod Konstantin piše članke o gledališču. Četrty klobuk je iz znamenite klobučarske delavnice Jožefa Kepke. Tega nosi gospod Konstantin ob nedeljah, ko se gre sprehajat v mestni park. Še posebno zavzeto ga nosi, odkar je spoznal gospodično Olgo. Ko jo v parku sreča, se odkrije in jo prijazno pozdravi: »Brdan, gospodična Olga.« In ona mu odzdravi in ga prav prijazno pogleda.

Nedelja je in gospod Konstantin se je odpravil na sprehod. Popravil si je ovratnik, uredil si je pentljo pod vratom in odšel — in pozabil na obešalniku v predsobi klobuk!

A kako naj se v parku odkrije, ko bo srečal gospodično Olgo? Kako naj jo pozdravi?
Gospod Konstantin še opazi ni, da klobuka nima na glavi!

Kdor nima na glavi, ima pod nogami, pravijo. Klobuk je vzel pot pod noge in jo skozi okno ubral za gospodom Konstantinom. Še sreča, da je bilo okno odprto! In še sreča, da je bil v hiši prepih!

Na vogalu ulice je kavarna. Iz nje je stopila profesorica Bezlajeva.
Plop! Klobuk je pristal na profesoričini glavi, preden se je utegnila pokriti s svojim.
»Ojoj,« je rekla, »kaj pa danes naletava?«
A že je mimo pridrvel motorist. Piš je dvignil klobuk in ga odnesel naprej.

V mestnem paviljonu je imela godba na pihala jutranjo vajo za večerni nastop. Klobuk se je poveznil kapelniku čez glavo.

»Jejhata,« je zaskrbelo kapelnika, »le zakaj igrajo tako potihoo?«

A vtem je zatrobil Matajev Matija v tubo tako močno, da je klobuk odneslo kapelniku z glave. Veter ga je dvignil in ga ponesel naprej.

Hopla! Klobuk je pristal na glavi grofa Kobencla. Grof je bil spomenik in je molčal s svojimi bronastimi ustnicami. Potem je kihnil. Prejšnji teden mu je na glavo tri dni kapljalo in se je prehladil. Kihnil je tako močno, da mu je odneslo klobuk z glave. Veter ga je zanesel proti parku.

Ravno se je tam pretegovala cirkuška levinja. Spet se ji je sanjalo, da je kraljica živali.
Klobuk je sedel levinji na glavo.
»Naj bom s krono ali s klobukom, kraljica sem!« je zarjavela levinja.

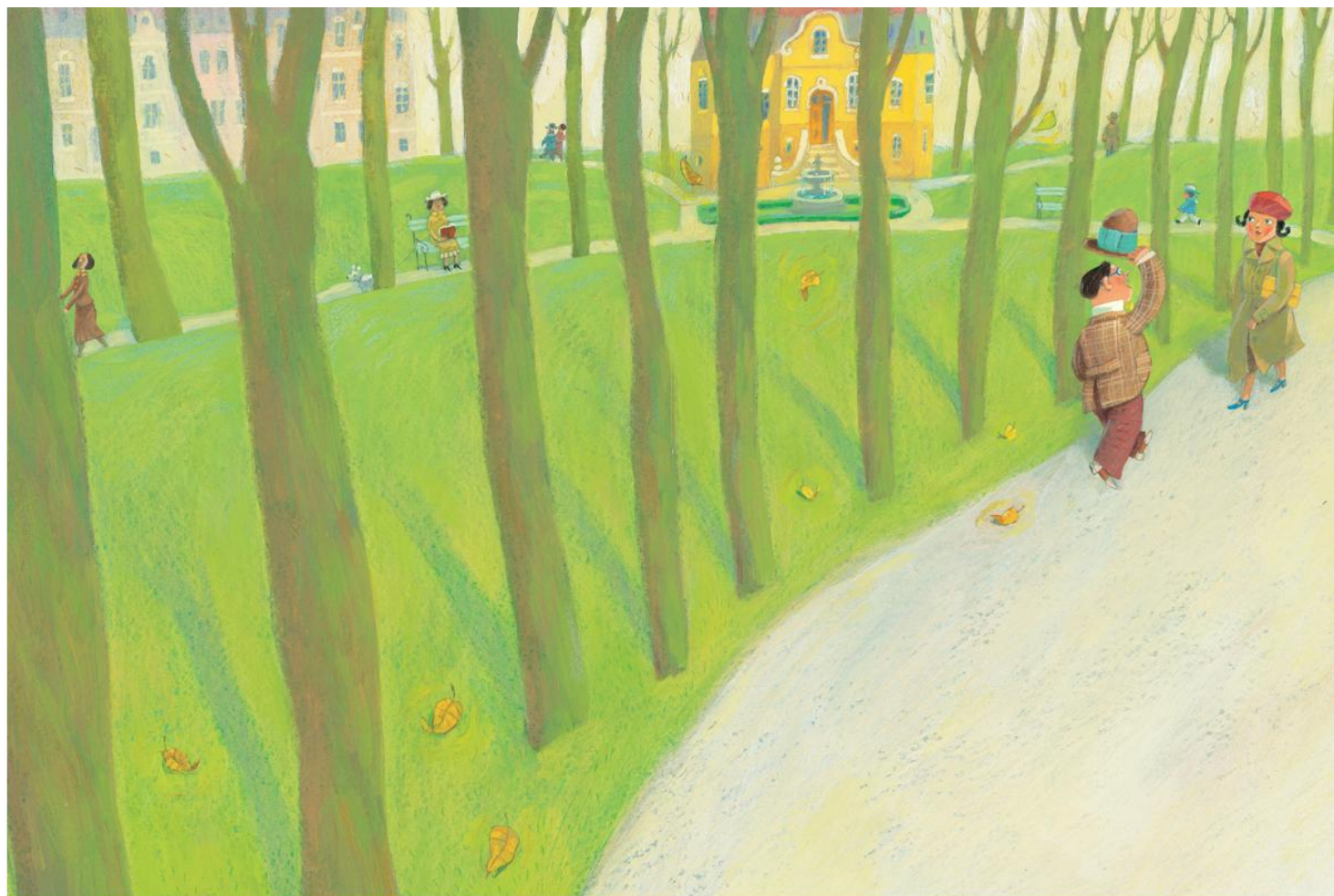
Prestrašena jata vrabcev je zaprhutala, in piš je dvignil klobuk v zrak. Odpihnilo ga je v roke cirkuškemu čarovniku. Hotel je potegniti iz klobuka zajca, pa je opazil, da klobuk ni pravi. Zalučal ga je, visoko ga je zalučal, ker je bil jezen, in klobuk je poletel nad park, nad mestno sprehajališče in je letel in letel.

Pod njim pa je po potki prihajal gospod Konstantin. Z druge strani mu je naproti prihajala gospodična Olga.
Klobuk je letel in letel in letel še malo ...

... in še malo in plop! — pristal na glavi gospoda Konstantina natanko v trenutku, ko je segel po njem, da bi se odkril.

Odkril se je in pozdravil:

»Brdan, gospodična Olga.«

In gospodična Olga je odzdravila: »Brdan, gospod Konstantin.« In ga prav prijazno pogledala.

Veter pa, veter si je rekel: »Naj bom Peter, če si danes nisem zaslužil malo počitka.« In vso nedeljo ni zapihala niti sapica več.